

умилны напоминанія, проливаше слезы, и гласъ ать му ся пресичаше. Виждаше му ся че гледа въ Виргинія, скромностьа и благоразуміето Антио-пино, съ несчастіята и любострастіето Евхари-тивно. На противъ превосходно ся смути едно-вонравныте наши басноповѣсти, които съ по-ли отъ мѣнїя и поведенїя развратны; и ко-гда ся научи че содържаватъ истинный образецъ на общежителства въ Европа, уплашися, да не бы Виргинія достигнала да ся разврати и да го заборава.

Наистина, една и половина година и по-выше бѣ преминала, безъ да получи госпожа Латуръ нѣкоя вѣсть отъ леля си и децера он, но ся извѣсти тамо отъ нѣкои страници че бѣ благополучна достигнала въ Франція. Най-послѣ получи, чрезъ единъ корабъ който плы-ваше въ Индія, связка и писмо писано своеру-чно отъ Виргинія. Съ всичкото срамуваніе и свннскожданіе на любезната дѣвойка, майката суди че она страда много и варло. Реченното писмо изобразяваше толко добръ состояніето и характера ѳ, щото го запомнихъ почти съ истыте рѣчи.